

Ho sento, amabilíssim lector. Ho he intentat de totes passades: intentat fer-me el sord per no assabentar-me'n, he provat de totes passades de fer cas omís de les converses, dels programes de ràdio que el parodiaven; del programes de tele que en feien escarni, dels articles dels diaris que li dedicaven planes senceres i comentaris de les plomes més cíniques.

Però, amable lector, no he pogut.

Ho sento de tot cor. Moltes vegades em passava pel cap, però reclusat, dient-me: Com pot ser que un articulista com tu caigui en la temptació? Com pot ser que un home conscient del perill de l'horror televisiu caigui a escriure també sobre la mateixa qüestió de què parla tothom?

Però ho he de confessar: sóc feble i he caigut. No una sola vegada, sinó moltes. Amb el remordiment i tot, he remuntat les escales de la ignomínia i he fet cap a la casa.

He de dir, en el meu descàrrec, que gairebé tothom hi ha caigut en la subtil pressió sobre el comandament a distància. Poca estona, però. Eh? Després he tornat als meus papers, als meus amics. Però que sigui poc no vol dir que no conegui fil per randa tots els detalls de la casa i els seus estadants. Quasi ho conec tot.

Hi he caigut, confesso, després de la davallada a l'infern de la derrota del Barcelona club de futbol, fet malbé per aquell cap quadrat de Van Gaal i aquell cap de mosquit de Núñez. Ho he fet en plena nit i amb premeditació.

A la casa, hi he escoltat converses d'infima calanya, de nul·la substància, sense cap ni centener, que diuen al meu poble, d'una colla de jovenets escarxofats pels sofàs sense fotre ni brot.

Ha estat així i és just reconèixer-ho: jo també he vist *Gran Hermano* com els onze milions d'espanyols que es passen l'eternitat davant del televisor.

I a més a més he gosat escriure'n, com un vulgar comentarista a sou. És dur reconèixer-ho, però en el pecat hi ha la penitència.

Em demano: per què una tal massa de gent s'amorra a la pantalla per veure un tal plegat

de ximpleries, unes xorrades tan ben muntades que fan xerrar a tot el poble?

Després d'infructuoses recerques, ho he trobat.

He trobat això: a) perquè és un tipus de programa completament nou que no té cap relació amb el que s'havia fet en televisió; b) perquè els *media* necessiten notícies fresques de què parlar. Necessiten temes nous que s'esgoten, es cremen de seguida; c) perquè és, per dir-ho en paraules d'Ortega i Gasset, una mostra més de la rebel·lió de les masses. La rebel·lió de l'home que no té cap qualitat superior sinó existir i que, malgrat no tenir cap qualitat excel·lent, també vol el seu minut de glòria. És la democràcia extrema basada en la massa, en l'home massa; d) perquè satisfà una de les curiositats humanes que, precisament, la televisió va impedir abans: la xafarderia sobre com són els nostres veïns, com viuen, com pensen, com parlen. La televisió –alguns encara ho recorden– va tancar les famílies al menjadoret de casa tot veient els programes de moda. Van acabar-se les tèbies promiscuïtats dels carrers mediterranis d'estiu on la canalla anava pels passadissos dels veïns, on la gent vivia més a prop, al carrer, on probablement se sentia més a prop. Ara, tots vivim aïllats als nostres pisets i cases. Vivim sols, i tanmateix, sociables i tribals com som, necessitem saber què fan i què diuen els de la nostra mateixa espècie. Més encara si hi ha una mica de morbo moderat. Vull dir si hi ha un cul o altre en joc.

Per tot això mirem *Gran Hermano* ni que només sigui uns minutets escassos. I, finalment, per poder engiponar un article una mica mengívol, potser també.

ANDREU LONCÀ

LECTURAS

21-5-00

Andreu Loncà

